

Sygn. akt: I C 237/24 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	asesor sądowy Paweł Kamiński
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Karolina Kotowska

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2024 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna w G.

przeciwko J. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. P. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna w G. kwotę 16 159,52 zł (szesnaście tysięcy sto pięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty:

- 6 308,85 zł od dnia 13 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;

- 3 566,72 zł od dnia 8 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty;

- 6 283,95 zł od dnia 30 października 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6 463,78 zł (sześć tysięcy czterysta sześćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

III. przyznaje i nakazuje wypłacić na rzecz adwokat M. R. - kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej J. P. kwotę 1771,20 zł (tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy), z zaliczek uiszczonych przez powoda w dniu 17 sierpnia 2023 roku oraz w dniu 29 kwietnia 2024 roku.

Sygn. akt I C 237/24 upr T., dnia 1 lipca 2024 roku

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. pismem z dnia 22 czerwca 2022 roku wniósł pozew o zasądzenie od pozwanej J. P. kwoty 16.159,52 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 6.308,85 zł od dnia 13 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty,

- 3.566,72 zł od dnia 8 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty,

- 6.283,95 zł od dnia 30 października 2020 r. do dnia zapłaty.

Powód zażądał również zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz zwrotu kosztów poniesionych w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Powód w uzasadnieniu pozwu wskazał, że w wyniku przeprowadzonych w dniach 27 maja 2020 roku, 21 lipca 2020 roku i 13 października 2020 roku kontroli w lokalu położonym w T. przy ul. (...), zajmowanym przez pozwaną, stwierdzono nielegalny pobór energii elektrycznej polegający na pobieraniu energii elektrycznej bez zawartej umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej lub umowy kompleksowej. Powód wskazał, że kontrole były przeprowadzane przez jego upoważnionych przedstawicieli. W związku ze zrealizowanymi czynnościami, sporządzone zostały protokoły kontroli. Na podstawie protokołów oraz załączników szczegółowych do protokołów kontroli powód obciążył pozwaną opłatami za nielegalny pobór energii elektrycznej wskazanymi w notach obciążeniowych w wysokości 6 308,85 zł, 3 566,72 zł i 6 283,95 zł. Powód wskazał też, że w dniu 22 grudnia 2021 roku wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego przeciwko pozwanej o tożsamo roszczenie. 19 stycznia 2022 roku wydany został nakaz zapłaty w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1863855/21, natomiast w dniu 22 marca 2022 roku w sprawie tej wydane zostało postanowienie o umorzeniu postępowania.

W dniu 20 lipca 2022 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał w sprawie X Nc 1338/22 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniający żądanie pozwu. W związku z tym, że pozwana nie odebrała pozwu i nakazu zapłaty powód został zobowiązany do doręczenia jej korespondencji za pośrednictwem komornika albo zwrotu korespondencji i wskazania aktualnego adresu pozwanej lub dowodu, że pozwana przebywa pod adresem wskazanym w pozwie. Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2023 roku referendarz sądowy zawiesił postępowanie w sprawie X Nc 1338/22 na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. Zarządzeniem z dnia 14 listopada 2023 roku referendarz sądowy zarządził ustanowienie dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej J. P. kuratora w osobie adwokata M. R. oraz o ustanowieniu kuratora ogłosić publicznie przez wywieszenie odpisu zarządzenia na okres 30 dni na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta T. i tutejszego Sądu. Postanowieniem z dnia 14 listopada 2023 roku referendarz sądowy podjął zawieszone postępowanie.

Kurator M. R. pismem z dnia 18 stycznia 2024 roku wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zaskarżając go w całości i wnosząc oddalenie powództwa, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym także o zasądzenie na rzecz kuratora kosztów zastępowania pozwanej według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu kurator wskazał, iż powód nie udowodnił roszczenia co do zasady jak i co do wysokości. Zarzucił, iż powód nie wykazał, że pozwana faktycznie pobierała prąd bez zawartej umowy, ani że znajdujące się w lokalu sprzęty były podłączone do sieci. Kurator wskazał też, że nie zweryfikowano czy w gniazdkach znajdował się prąd. Kurator podkreślił, że nie udowodniono, iż to pozwana dokonała obejścia licznika prądu i podpięła się do sieci, gdyż czynność ta wymagałaby wiedzy specjalistycznej. Nadto, brak jest dowodów, iż pozwana faktycznie zamieszkiwała w lokalu. Kurator podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie kwoty 6 308,85 złotych twierdząc, że roszczenie przedawniło się z upływem 2 lat od daty wymagalności roszczenia, a co za tym idzie przedawnienie nastąpiło przed wniesieniem przez powoda pozwu. Z ostrożności procesowej kurator złożył też wniosek o rozłożenie zobowiązania na raty.

W piśmie procesowym z dnia 13 marca 2024 roku powód wskazał, że podtrzymuje dotychczasowe powództwo, twierdzenia i wniosku. Podniósł też, że sprzęt nie podłączony do sieci bądź w stanie uśpienia również pobiera energię a na załączonych zdjęciach widać sprzęty podpięte do kontaktów, a ponieważ na zdjęciach są m. in. lampy, które w momencie przeprowadzania czynności kontrolnych świecą, to potwierdza również, że w gniazdkach był prąd. Powód dodał, iż trzykrotnie miały miejsce kontrole i podczas każdej z nich oświetlenie oraz pozostałe sprzęty były podłączone do złącza instalacji elektrycznej. Pozwana pomimo świadomości nielegalnego poboru nie zaprzestała tego procederu. Powód podniósł, że nie ma znaczenia czy pozwana sama dokonała obejścia licznika czy zrobiła to osoba trzecia. Istotne

jest, że korzystała ona z owoców czynu niedozwolonego działając na szkodę powoda. Powód podkreślił, iż pozwana została obciążona opłatami za nielegalny pobór energii na podstawie kontroli, protokołów i załączników zawierających wykaz zainstalowanych odbiorników energii elektrycznej wraz z określeniem ich rodzaju i mocy. Podniósł, iż kosztami poboru obciąża się faktycznego odbiorcę energii. Powód zaznaczył, że opłata za nielegalny pobór energii elektrycznej stanowi zryczałtowaną rekompensatę za pobrany nielegalnie prąd, której celem jest zarówno zwrot należności za dostarczoną energię, ale również kompensata za szkody poniesione w związku z nielegalnym poborem. Powód zaznaczył, że pozwana była obecna przy każdej z kontroli.

Przewodniczący składu orzekającego zarządzeniem z dnia 12 lutego 2024 roku zlecił Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Toruniu Ł. B. doręczenie pozwanej J. P. przesyłki zawierającej zawiadomienie pozwanej o terminie rozprawy w dniu 24 kwietnia 2024 roku. Komornik działając na zlecenie Sądu nie zdołał doręczyć korespondencji pozwanej, ani nie ustalił jej obecnego miejsca pobytu.

Aż do zamknięcia rozprawy nie udało się ustalić aktualnego miejsca pobytu pozwanej. Z zeznań świadka J. K. wynikało, że właściciel mieszkania zajmowanego uprzednio przez pozwaną oznajmił mu, że pozwana wyjechała do Niemiec. Pozwana nie zamieszkuje ani pod adresem wskazanym w pozwie, ani pod adresem podanym przez urząd skarbowy jako adres rejestracyjny. Sąd ustalił też, że pozwana nie jest pozbawiona wolności i nie przebywa w zakładzie karnym.

Stanowiska stron do zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 maja 2020 roku kontrolerzy upoważnieni przez (...) S.A. w G. Oddział w T. w osobach J. K. i A. D. przeprowadzili kontrolę u J. P. w lokalu nr (...) przy ul. (...). Kontrola została rozpoczęta o godzinie 21:40 a zakończona o godzinie 22:00. Podczas kontroli kontrolerzy stwierdzili nielegalny pobór energii elektrycznej polegający na pobieraniu energii bezpośrednio z sieci energetycznej, bez zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej, bez licznika, który był zdjęty. Kontrolerzy zauważyli, że przewody zasilający i instalacji były poskręcane na klatce schodowej w miejscu po tablicy licznikowej. W ten sposób zasilana była cała instalacja w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w T. i podłączone do niej odbiorniki. Kontrolerzy wykonali fotografie podłączonych sprzętów, schemat instalacji elektrycznej przedstawiający nielegalny pobór energii, a także wyłączyli dopływ energii. Wskazany sposób poboru energii trwał w okresie od 14 stycznia 2020 roku, czyli od daty poprzedniej kontroli. Podczas kontroli w lokalu obecna była J. P., która okazała kontrolerom dowód osobisty. Pozwana podpisała protokół kontroli nie wnosząc do niego zastrzeżeń. W lokalu zainstalowane były następujące odbiorniki energii elektrycznej, które były podłączone do prądu: bojler o mocy 1,5 kW, telewizor o mocy 0,1 kW, oświetlenie w liczbie 3 sztuk o łącznej mocy 0,3 kW, czajnik o mocy 1,8 kW, kuchenka mikrofalowa o mocy 0,9 kW, opiekacz o mocy 1,5 kW, kuchenka elektryczna o mocy 2,5 kW oraz pralka automatyczna o mocy 1,8 kW.

Na podstawie analizy rodzaju urządzeń elektrycznych zastanych w kontrolowanym lokalu oraz ich mocy oszacowano zużycie energii elektrycznej w kontrolowanym okresie od 15 stycznia 2020 roku do 27 maja 2020 roku w wysokości (...) i ustalono jej wartość na kwotę 6.308,35 zł.

Dobowy czas funkcjonowania pod prądem urządzeń spisanych w protokole kontroli na wartościach szacunkowych. Czas ten wynika z wewnętrznego regulaminu ustalanego przez powoda. Dla urządzeń wskazanych w protokole kontroli z dnia 27 maja 2020 roku w okresie wykonywania kontroli te szacunkowe wartości przedstawiały się następująco: dla bojlera jest to czas wynoszący 14 godzin na dobę, dla telewizora 5 godzin na dobę, dla oświetlenia 0,51 godziny na dobę, dla czajnika 0,11 godziny na dobę, dla kuchenki mikrofalowej 0,37 godziny na dobę, dla opiekacza 0,51 godziny na dobę, dla kuchenki elektrycznej 0,23 godziny na dobę, a dla pralki jest to czas wynoszący 0,21 godziny na dobę.

Dowód: protokół kontroli nr (...) - k. 11-12, załącznik szczegółowo do protokołu kontroli nr (...) - k. 13, wyliczenie należności z tytułu (...) k. 14, dokumentacja fotograficzna k. 55-57, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr (...) - k. 10, wyliczenie należności z tytułu nielegalnego poboru energii elektrycznej na podstawie protokołu kontroli (...)

– k. 198, zeznania świadka A. D. na rozprawie w dniu 27 maja 2024 roku znacznik czasowy 00:04:39 do 00:32:54 - k. 196v-197, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 3 czerwca 2024 roku 00:11:14 do 00:30:41 – k. 202v-203

Ostatnia kontrola lokalu nr (...) przy ul. (...) miała miejsce w dniu 14 stycznia 2020 roku i przy niej również obecna była J. P..

Dowód: protokół kontroli nr (...) - k. 12, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 3 czerwca 2024 roku 00:13:45 do 00:24:15 – k. 202v

Z tytułu nielegalnego poboru energii wystawiono pozwanej w dniu 28 maja 2020 roku notę obciążeniową nr (...) na kwotę 6.308,85 zł z terminem płatności 12 czerwca 2020 r. Nota obciążeniowa została pozwanej wysłana wraz z pismem przewodnim z dnia 28 maja 2020 roku informującym o stwierdzeniu nielegalnego poboru energii elektrycznej polegającym na pobieraniu energii elektrycznej bez licznika. Korespondencja nie została podjęta przez pozwaną.

Dowód: pismo powoda z dnia 28 maja 2020 roku – k. 15, nota obciążeniowa nr (...) - k. 16, kopia zwróconej koperty wraz z kopią potwierdzenia odbioru – k. 17

Pozwana J. P. pismem z dnia 20 lipca 2020 roku zwróciła się do (...) S.A. w T. z prośbą o rozłożenie na raty zadłużenia 6 308,85 złotych wynikającego z noty obciążeniowej nr (...) wskazując, że nie stać jej na spłatę zadłużenia z uwagi na to, że utrzymuje się z alimentów, wychowuje sama swoje dzieci ponosząc koszty wynajmu mieszkania.

Dowód: kopia pisma pozwanej z dnia 20 lipca 2020 roku - k. 201

Kolejna kontrola odbyła się w dniu 21 lipca 2020 roku. Kontrolującymi byli ponownie J. K. i A. D.. Kontrola została rozpoczęta o godzinie 13:05 a zakończona o godzinie 13:35. Podczas kontroli kontrolerzy stwierdzili ponownie nielegalny pobór energii elektrycznej polegający na pobieraniu energii bezpośrednio z sieci energetycznej, bez zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej, bez licznika, który był zdjęty. Kontrolerzy zauważyli, że przewody zasilający i instalacji były poskręcane na klatce schodowej w miejscu po tablicy licznikowej znajdującej się na klatce schodowej. W ten sposób zasilana była cała instalacja w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w T. i podłączone do niej odbiorniki. Kontrolerzy wykonali fotografie podłączonych sprzętów, schemat instalacji elektrycznej przedstawiający nielegalny pobór energii, a także wyłączyli dopływ energii. Wskazany sposób poboru energii trwał w okresie od 27 maja 2020 roku, czyli od daty poprzedniej kontroli. Podczas kontroli w lokalu obecna była J. P., która okazała kontrolerom dowód osobisty. Pozwana podpisała protokół kontroli nie wnosząc do niego zastrzeżeń. W lokalu zainstalowane były następujące odbiorniki energii elektrycznej, które były podłączone do prądu: bojler o mocy 1,5 kW, telewizor z dekoderem o mocy 0,17 kW, oświetlenie w liczbie 4 sztuk o łącznej mocy 0,4 kW, czajnik o mocy 1,8 kW, lodówka o mocy 0,4 kW, kuchenka elektryczna o mocy 2,5 kW oraz pralka automatyczna o mocy 1,85 kW.

Na podstawie analizy rodzaju urządzeń elektrycznych zastanych w kontrolowanym lokalu oraz ich mocy oszacowano zużycie energii elektrycznej w kontrolowanym okresie od 28 maja 2020 roku do 21 lipca 2020 roku w wysokości (...) i ustalono jej wartość na kwotę 3 566,72 zł.

Dobowy czas funkcjonowania pod prądem urządzeń spisanych w protokole kontroli na wartościach szacunkowych. Czas ten wynika z wewnętrznego regulaminu ustalanego przez powoda. Dla urządzeń wskazanych w protokole kontroli z dnia 21 lipca 2020 roku w okresie wykonywania kontroli te szacunkowe wartości przedstawiały się następująco: dla bojlera jest to czas wynoszący 14 godzin na dobę, dla telewizora z dekoderem 5 godzin na dobę, dla oświetlenia 0,51 godziny na dobę, dla czajnika 0,11 godziny na dobę, dla lodówki 6,34 godziny na dobę, dla kuchenki elektrycznej 0,23 godziny na dobę, a dla pralki jest to czas wynoszący 0,21 godziny na dobę.

Dowód: upoważnienie do przeprowadzeni kontroli nr (...) - k. 18, protokół kontroli nr (...) - k. 19-20, załącznik szczegółowy do protokołu kontroli nr (...) - k. 21, wyliczenie należności z tytułu (...) k. 24, dokumentacja fotograficzna k. 53-54v, wyliczenie należności z tytułu nielegalnego poboru energii elektrycznej na podstawie protokołu kontroli

(...) – k. 199, zeznania świadka A. D. na rozprawie w dniu 27 maja 2024 roku znacznik czasowy 00:04:39 do 00:32:54 - k. 196v-197, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 3 czerwca 2024 roku 00:11:14 do 00:30:41 – k. 202v-203

Z tytułu nielegalnego poboru energii wystawiono pozwanej w dniu 24 lipca 2020 roku notę obciążeniową nr (...) na kwotę 3.566,72 zł z terminem płatności 7 sierpnia 2020 roku. Nota obciążeniowa została pozwanej wysłana wraz z pismem przewodnim z dnia 24 lipca 2020 roku informującym o stwierdzeniu nielegalnego poboru energii elektrycznej polegającym na pobieraniu energii elektrycznej bez licznika. Korespondencja nie została podjęta przez pozwaną.

Dowód: pismo powoda z dnia 24 lipca 2020 roku – k. 22, nota obciążeniowa nr (...) - k. 23, kopia zwróconej koperty wraz z kopią potwierdzenia odbioru – k. 25

Kolejna kontrola odbyła się w dniu 13 października 2020 roku. Kontrolującymi byli ponownie J. K. i A. D.. Kontrola została rozpoczęta o godzinie 13:30 a zakończona o godzinie 13:55. Podczas kontroli kontrolerzy stwierdzili ponownie nielegalny pobór energii elektrycznej polegający na pobieraniu energii bezpośrednio z sieci energetycznej, bez zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej, bez licznika, który był zdjęty. Kontrolerzy zauważyli, że przewody zasilający i instalacji były poskręcane na klatce schodowej w miejscu po tablicy licznikowej znajdującej się na klatce schodowej. W ten sposób zasilana była cała instalacja w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w T. i podłączone do niej odbiorniki. Kontrolerzy wykonali fotografie podłączonych sprzętów, schemat instalacji elektrycznej przedstawiający nielegalny pobór energii, a także wyłączyli dopływ energii. Wskazany sposób poboru energii trwał w okresie od 21 lipca 2020 roku, czyli od daty poprzedniej kontroli. Podczas kontroli w lokalu obecna była J. P., która okazała kontrolerom dowód osobisty. Pozwana podpisała protokół kontroli nie wnosząc do niego zastrzeżeń. W lokalu zainstalowane były następujące odbiorniki energii elektrycznej, które były podłączone do prądu: bojler o mocy 1,5 kW, telewizor o mocy 0,1 kW, oświetlenie w liczbie 3 sztuk o łącznej mocy 0,3 kW, czajnik o mocy 1,8 kW, opiekacz o mocy 0,7 kW, lodówka o mocy 0,4 kW, kuchenka elektryczna o mocy 2,5 kW, termo-wentylator o mocy 2,0 kW wraz z grzejnikiem olejowym o mocy 2,0 kW (nazwane zbiorczo piecami akumulacyjnymi i grzejnikami o łącznej mocy 4,0 kW) oraz pralka automatyczna o mocy 1,85 kW.

Na podstawie analizy rodzaju urządzeń elektrycznych zastanych w kontrolowanym lokalu oraz ich mocy oszacowano zużycie energii elektrycznej w kontrolowanym okresie od 22 lipca 2020 roku do 13 października 2020 roku w wysokości (...) i ustalono jej wartość na kwotę 6283,45 zł.

Dobowy czas funkcjonowania pod prądem urządzeń spisanych w protokole kontroli na wartościach szacunkowych. Czas ten wynika z wewnętrznego regulaminu ustalanego przez powoda. Dla urządzeń wskazanych w protokole kontroli z dnia 13 października 2020 roku w okresie wykonywania kontroli te szacunkowe wartości przedstawiały się następująco: dla bojlera jest to czas wynoszący 14 godzin na dobę, dla telewizora 5 godzin na dobę, dla oświetlenia 0,51 godziny na dobę, dla czajnika 0,11 godziny na dobę, dla opiekacza 0,51, godziny na dobę, dla lodówki 6,34 godziny na dobę, dla kuchenki elektrycznej 0,23 godziny na dobę, a dla termo-wentylatora i grzejnika olejowego jest to czas wynoszący 2,74 godziny na dobę.

Dowód: upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr (...) - k. 26, protokół kontroli nr (...) - k. 27-28, załącznik szczegółowy do protokołu kontroli nr (...) - k. 29, wyliczenie należności z tytułu (...) k. 30, dokumentacja fotograficzna k. 49-52, wyliczenie należności z tytułu nielegalnego poboru energii elektrycznej na podstawie protokołu kontroli (...) – k. 200, zeznania świadka A. D. na rozprawie w dniu 27 maja 2024 roku znacznik czasowy 00:04:39 do 00:32:54 - k. 196v-197, zeznania świadka J. K. na rozprawie w dniu 3 czerwca 2024 roku 00:11:14 do 00:30:41 – k. 202v-203

Z tytułu nielegalnego poboru energii wystawiono pozwanej w dniu 15 października 2020 roku notę obciążeniową nr (...) na kwotę 6 283,95 złotych z terminem płatności 29 października 2020 roku. Nota obciążeniowa została pozwanej wysłana wraz z pismem przewodnim z dnia 15 października 2020 roku informującym o stwierdzeniu nielegalnego poboru energii elektrycznej polegającym na pobieraniu energii elektrycznej bez licznika. Korespondencja nie została podjęta przez pozwaną.

Dowód: pismo powoda z dnia 15 października 2020 roku – k. 31, nota obciążeniowa nr (...) - k. 31, kopia zwróconej koperty wraz z kopią potwierdzenia odbioru – k. 32-33

Pismem z dnia 10 maja 2021 roku pozwana J. P. została wezwana do zapłaty kwot wynikających z not obciążeniowych.

dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty nr (...) z dnia 10 maja 2021 roku – k. 34

Zgodnie z (...) S.A. z siedzibą w G. z 2020 roku, przez nielegalny pobór energii elektrycznej należy rozumieć: pobieranie energii elektrycznej bez zawarcia umowy, pobieranie energii elektrycznej z całkowitym lub częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego, pobieranie energii elektrycznej poprzez ingerencję w ten układ pomiarowo-rozliczeniowy, mającą wpływ na zafalszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy (pkt 7.1 Taryfy). Zgodnie z pkt 7.2. Taryfy w przypadku nielegalnego pobierania energii elektrycznej, o którym mowa w pkt 7.1 ppkt 1, operator może obciążyć podmiot nielegalnie pobierający tę energię, opłatami w wysokości pięciokrotności stawek opłat określonych w taryfie dla jednostrefowej grupy taryfowej, do której ten podmiot byłby zakwalifikowany, zgodnie z kryteriami określonymi w § 6 ust. 1 rozporządzenia taryfowego, oraz w wysokości pięciokrotności ceny energii elektrycznej, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt. 18 lit. b) ustawy, przyjmując: wielkość mocy wynikającą z rodzaju zainstalowanych odbiorników, 2. ilości energii elektrycznej uwzględniające rzeczywistą możliwość pobierania energii przez dany podmiot wynikające z mocy i rodzaju zainstalowanych odbiorników, lecz nie wyższe niż: przy pobieraniu energii elektrycznej jedną fazą, za każdy 1 A prądu znamionowego zabezpieczenia 125 kWh. Za zabezpieczenie uważa się bezpieczniki najbliższe patrząc od strony zasilania, niedostępne dla ww. podmiotu i osób postronnych. W razie braku zabezpieczeń między instalacją odbiorczą, a siecią zasilającą przyjmuje się taką wielkość wkładek bezpiecznikowych, jaka powinna znajdować się w danej instalacji, nie mniejszą jednak niż 25 A. Przy pobieraniu energii elektrycznej dwoma lub trzema fazami opłatę ustala się, jak powyżej, z uwzględnieniem krotności (2 lub 3), zależnie od liczby faz, którymi nielegalnie pobierano energię elektryczną.

Dowód: (...) S.A. z siedzibą w G. z 2020 roku – k. 35-38

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawiony przez strony materiał dowodowy zaoferowany przez powoda, a mianowicie dokumenty dołączone do pozwu, a także złożone na dalszym etapie postępowania oraz zeznania świadków A. D. oraz J. K..

Za wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez strony postępowania. Dowody te korelują z zeznaniami świadków – kontrolerów, którzy dokonywali kontroli oraz sporządzali protokoły kontroli w mieszkaniu zajmowanym okresie objętym kontrolą przez pozwaną. Są to oczywiście dokumenty prywatne (art. 245 k.p.c.), ale w ocenie sądu przedstawiają realny obraz rzeczywistości. Kontrolerzy nie mieli żadnych powodów do sporządzania protokołów niezgodnych z rzeczywistością. Poza tym każdy z protokołów został opatrzony podpisem pozwanej, która nie zgłaszała żadnych uwag. Nie tylko nie zgłaszała żadnych uwag, ale nawet wносиła o rozłożenie na raty zadłużenia 6 308,85 złotych wynikającego z noty obciążeniowej nr (...), co wyraźnie wskazuje na to, że pozwana przyznała fakt nielegalnego poboru energii elektrycznej na warunkach opisywanych w protokołach. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności dokumentów zaoferowanych przez powoda także z tego powodu, że opierają się one na wypracowanych przez stronę powodową schematach funkcjonowania przedsiębiorstwa energetycznego. Bez wątpienia tego rodzaju działania, jak podjęte u pozwanej są zwykłym sposobem funkcjonowania w przypadku wykrycia nielegalnego poboru energii elektrycznej. Każdy z protokołów miał w zasadzie ten sam schemat – ustalano nielegalny pobór energii elektrycznej na skutek skręcenia przewodów dostarczających prąd z odbiorczymi, po czym kontrolerzy wyłączali dopływ energii. Powtarzalność tych działań wynika z przyjętej procedury, która w ocenie Sądu była celowa z uwagi na powtarzające się przypadki nielegalnego poboru energii elektrycznej w lokalu nr (...) przy ul. (...).

Za wiarygodne uznać należało zeznania świadków A. D. i J. K.. Sąd miał na względzie fakt, iż świadkowie są pracownikami powoda, lecz nie była to w żadnym razie przyczyna do uznania ich zeznań za niewiarygodne. Świadkowie kilkakrotnie przeprowadzali kontrole w lokalu nr (...) przy ul. (...) w T.. Zgodnie wskazali, iż w lokalu tym zamieszkiwała pozwana wraz z partnerem i dziećmi. Pozwana była obecna podczas prowadzonych kontroli. Pozwana okazywała świadkom dowód osobisty, protokoły kontroli spisane przez świadków zawierają również informację o numerze PESEL pozwanej. Świadkowie wskazali w jaki sposób ustalana jest wielkość zużycia energii. Podali, iż moc urządzeń oznaczony był na podstawie oznaczenia urządzeń znajdujących się w lokalu i podłączonych do prądu w czasie kontroli.

Sąd pominął dowód z opinii biegłego z zakresu instalacji i urządzeń elektrycznych. Powód domagał się przeprowadzenia tego dowodu w celu ustalenia wysokości opłat za nielegalny pobór energii elektrycznej. Wniosek ten nie korelował z żadnym z zarzutów zgłoszonych przez kuratora. Kurator nie kwestionował bowiem prawidłowości ustaleń powoda co do mocy urządzeń znajdujących się w lokalu podczas kontroli, jak również co do przyjętego przez powoda czasu pracy tych urządzeń. Strona pozwana nie przedstawiła żadnego zarzutu wskazującego na nieprawidłowość dokonanych wyliczeń. W pozostałym zaś zakresie wyliczenie należnej opłaty sprowadzało się do przeprowadzenia operacji matematycznych, przy uwzględnieniu taryf stosowanych przez powoda. Powyższe nie wymagało zaś wiadomości specjalnych. W ocenie Sądu wyliczenia przedstawione przez pozwana były jasne i nie nasuwały wątpliwości uzasadniających dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Sąd dopuścił dowód z dokumentu zatytułowanego „prośba” z dnia 20 lipca 2020 roku. Sąd nie uznał tego dowodu za spóźniony. Zgodnie z treścią art. 205¹² § 2 k.p.c. jeżeli nie zarządzono przeprowadzenia posiedzenia przygotowawczego, strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, które według przepisów kodeksu mogą dla niej wyniknąć z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu. W przedmiotowej sprawie nie zarządzono przeprowadzenia posiedzenia przygotowawczego, ani też powód nie został zobowiązany do przedstawienia wszystkich twierdzeń i dowodów w piśmie przygotowawczym na uprzednim etapie postępowania. Tym samym dowód zgłoszony przez powoda nie podlegał prekluzji dowodowej, a w ocenie Sądu był on istotny dla ustalenia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez kuratora w zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia, który w ocenie Sądu jest niezasadny. Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, natomiast § 2 stanowi, iż po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W ocenie Sądu, nielegalny pobór energii na gruncie prawa cywilnego stanowi czyn niedozwolony, zastosowanie znajdzie zatem przepis art. 442¹ k.c., zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę (§ 1). Jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (§2). Powyższe oznacza, że bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia strony powodowej rozpoczął się dopiero w dniu przeprowadzenia kontroli, która ujawniła nielegalny pobór energii. Termin przedawnienia roszczeń dochodzonych w przedmiotowej sprawie wynosi zatem trzy lata, a nie dwa. W przedmiotowej sprawie kontrole przeprowadzone były w dniach 27 maja 2020 roku, 21 lipca 2020 roku i 13 października 2020 roku. Powód w dniu 22 grudnia 2021 roku wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Sprawa w elektronicznym postępowaniu upominawczym prowadzone było pod sygnaturą akt VI Nc-e 1863855/21. To postępowanie zostało umorzone. W dniu 22 czerwca 2022 roku powód wniósł pozew o to

samo roszczenie do tutejszego Sądu. Wobec zachowania 3 miesięcznego terminu do wniesienia pozwu, o którym mowa w art. 505³⁷ § 1 k.p.c. skutki prawne, które ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa następują z dniem wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Tym samym należało stwierdzić, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda. Nawet zresztą gdyby przyjąć dwuletni termin przedawnienia proponowany przez pozwaną, należy stwierdzić, że roszczenie powoda w żadnym zakresie nie uległo przedawnieniu przed wniesieniem pozwu. Zgodnie bowiem z treścią art. 118 zd. 2 k.c., koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Zatem nawet gdyby przyjąć dwuletni termin przedawnienia roszczeń powoda i nawet gdyby pominąć fakt, że powód dochodził tożsamego roszczenia w elektronicznym postępowaniu upominawczym, to koniec terminu przypadałby na koniec roku 2022, zaś powód wniósł pozew do Sądu Rejonowego w Toruniu w dniu 22 czerwca 2022 roku, czym skutecznie przerwał bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał powództwo w niniejszej sprawie za zasadne w całości.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że pozwana pobierała nielegalnie energię elektryczną w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w T. przy ul. (...). Bezsprzeczne było, iż w trakcie kontroli w dniach 27 maja 2020 roku, 21 lipca 2020 roku i 13 października 2020 roku w przedmiotowym lokalu stwierdzono nielegalny pobór energii elektrycznej.

Na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dowodów z dokumentów, w szczególności protokołów kontroli i zeznań świadków Sąd ustalił, że w okresie objętym kontrolą dla lokalu nr (...) przy ul. (...) brak było zawartej i aktywnej umowy na dostarczanie energii elektrycznej.

Sąd nie miał przy tym wątpliwości, iż w okresie od 14 stycznia 2020 roku do 13 października 2020 roku pozwana przebywała we wspomnianym wcześniej lokalu oraz że to ona dopuściła się nielegalnego poboru energii elektrycznej.

Powód przedłożył na te okoliczności protokoły kontroli, z których wynikało, iż pozwana obecna była w trakcie ich prowadzenia. W przedmiotowym lokalu zamieszkiwała wraz z partnerem i dziećmi. Pozwana osobiście podpisywała protokoły. Nie kwestionowała nielegalnego poboru ani korzystania z obejścia licznika. Do akt przedłożono dokumentację fotograficzną, która potwierdza podłączenie sprzętów do kontaktów. Nie było również wątpliwości co do tego, iż w kontaktach był prąd. Ze zdjęć wynika, iż lampy świeciły się, sprzęty gospodarstwa domowego nosiły ślady ich bieżącego użytkowania.

Zdaniem Sądu pozwana swoim zachowaniem naruszyła przepisy ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2024 r., poz. 266 ze zm.), dalej u.p.e. Przepis art. 3 pkt 18 u.p.e. stanowi, że nielegalne pobieranie energii to pobieranie energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy. Z treści tego przepisu wynika wyraźnie, że czyn sprawcy polegający na nielegalnym pobieraniu energii ustawodawca określił od strony przedmiotowej, a więc wskazał te jego cechy, które są określane mianem bezprawności. Jest oczywiste, że pobieranie energii, w braku umowy poprzez podpięcie urządzeń elektrycznych do instalacji, w braku licznika, poprzez bezpośrednie połączenie przewodów instalacji zasilającej z przewodami instalacji odbiorcy stanowi nielegalny pobór energii. Na marginesie warto zauważyć, że definicja ta pokrywa się z definicją wskazaną w taryfie (...) S.A. z siedzibą w G. z 2020 roku.

Stwierdzenie nielegalnego poboru energii w przedmiotowym lokalu nr (...) przy ul. (...) w T. w dniach 27 maja 2020 roku, 21 lipca 2020 roku i 13 października 2020 roku, tj. pobieranie energii bez zawartej i aktywnej w chwili kontroli umowy na jej dostarczanie, wyczerpuje przesłanki zawarte w ustawie Prawo energetyczne. Zgodnie bowiem z art. 5 u.p.e., dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, o którym mowa w art. 7, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.e. w razie nielegalnego pobierania energii przedsiębiorstwo energetyczne może pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych.

Cytowane przepisy dają przedsiębiorstwu energetycznemu alternatywne uprawnienia, bądź do pobierania od odbiorcy albo innych osób dopuszczających się nielegalnego poboru paliwa lub energii opłaty w wysokości określonej w taryfie, bądź też dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych, zwłaszcza w przypadku, gdy z nielegalnym poborem energii lub paliwa związane są inne szkody, których sama opłata taryfowa mogłaby nie wyrównać (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 września 2012 r., I ACa 385/12, LEX nr 1235954). W przypadku wybrania przez to przedsiębiorstwo tego pierwszego uprawnienia, do nałożenia opłaty za nielegalnie pobraną energię lub paliwo, wystarczy jedynie stwierdzenie faktu, iż rzeczywiście doszło do nielegalnego poboru i określenie na podstawie taryfy obowiązującej na terenie danego przedsiębiorstwa energetycznego kwoty należnej za nielegalnie pobraną energię lub paliwo. Przy dochodzeniu przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty taryfowej w trybie przepisu art. 57 ust. 1 pkt 1 u.p.e. nie mają zastosowania dodatkowe przesłanki przewidziane w przepisach dotyczących odpowiedzialności deliktowej lub kontraktowej, albowiem są one w pełni stosowane jedynie w przypadku dochodzenia odszkodowania za nielegalny pobór energii lub paliw na zasadach ogólnych jako alternatywnego sposobu naprawienia wynikłej z takiego czynu szkody (art. 57 ust. 1 pkt 2 u.p.e.).

Nie ma przy tym znaczenia to czy pozwana sama dokonała obejścia licznika. Istotne jest to, że była beneficjentką takiego obejścia i pobierała nielegalnie energię elektryczną.

Sposób kształtowania i kalkulacji taryf dla energii elektrycznej oraz sposób rozliczeń w obrocie energią elektryczną w spornym okresie określało Rozporządzenie Ministra (...) w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną z dnia 6 marca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 503). Zgodnie z § 3 pkt 1 rozporządzenia przedsiębiorstwo energetyczne ustala taryfę w sposób zapewniający: pokrycie kosztów uzasadnionych w zakresie określonym w art. 45 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, zwanej dalej „ustawą”. W myśl § 4 ust. 1 pkt 3 lit. b tiret 3 cytowanego rozporządzenia Taryfa, odpowiednio do zakresu wykonywanej przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej, określa sposób ustalania opłat za nielegalny pobór energii elektrycznej.

Paragraf 44 rozporządzenia przewidywał, że jeżeli energia elektryczna jest pobierana bez zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej albo umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, albo umowy kompleksowej, przedsiębiorstwo energetyczne świadczące usługi przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej lub usługi kompleksowe może obciążyć podmiot nielegalnie pobierający tę energię opłatami w wysokości pięciokrotności stawek opłat określonych w taryfie dla jednostrefowej grupy taryfowej, do której ten podmiot byłby zakwalifikowany, zgodnie z kryteriami określonymi w § 6 ust. 1, oraz w wysokości pięciokrotności cen energii elektrycznej, o których mowa w art. 23 ust. 2 pkt 18 lit. b ustawy, przyjmując ilości energii elektrycznej uwzględniające rzeczywistą możliwość pobierania energii przez dany podmiot wynikające z mocy i rodzaju zainstalowanych odbiorników. Treści ww. przepisów rozporządzenia odpowiada treść powołanej przez stronę powodową Taryfy.

W ocenie Sądu, żądane przez powoda kwoty: 6.308,85 zł, 3.566,72 zł, 6.283,95 zł, wyliczone zostały zgodnie z obowiązującą taryfą (pkt 7 Taryfy – Opłaty za nielegalne pobieranie energii, pkt 8 i 9 – S. opłat za usługi dystrybucji dla poszczególnych grup taryfowych). Nie budziła wątpliwości Sądu prawidłowość wyliczeń strony powodowej wobec zastosowania postanowień Taryfy.

Sąd miał na względzie, że w związku z brakiem licznika energii elektrycznej strona powodowa nie miała możliwości ustalenia rzeczywiście pobranej energii w okresie bezumownym, zaktualizowało się zatem po jej stronie uprawnienie do zastosowania pkt 7.2 ww. Taryfy. Strona powodowa oraz przesłuchani w sprawie pracownicy powoda wyjaśnili w sposób niebudzący zastrzeżeń, z jakich przyczyn przy wystawianiu noty obciążeniowej przyjęto rozliczenie według

rzeczywistej możliwości poboru energii, jak obliczono ilość energii elektrycznej, przyjętą następnie jako podstawę do dokonania dalszych obliczeń. Powód obliczył ilość energii zużytej w okresie jaki upłynął między kolejnymi kontrolami, przy uwzględnieniu mocy poszczególnych urządzeń elektrycznych ujawnionych podczas kontroli w lokalu zajmowanym przez pozwanego i czasu ich użytkowania, a następnie ustalił wysokość opłaty przy zastosowaniu cen jednostkowych określonych w Taryfie, zgodnie z przytoczonymi powyżej przepisami. Sąd nie miał zastrzeżeń co do prawidłowości dokonanych wyliczeń takich zastrzeżeń (mimo zgłoszonego wniosku o dowód z opinii biegłego) nie zgłaszał także kurator.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał w całości powództwo za zasadne i orzekł jak w punkcie I sentencji.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie z art. 481 § 1 k.c. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 6.308,85 zł od dnia 13 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.566,72 zł od dnia 8 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty i od 6.283,95 zł od dnia 30 października 2020 r. do dnia zapłaty. Zgodnie bowiem z notą obciążeniową nr (...) z dnia 28 maja 2020 roku termin zapłaty upływał z dniem 12 czerwca 2020 roku, termin zapłaty z tytułu noty obciążeniowej nr (...) z dnia 24 lipca 2020 roku upływał z dniem 7 sierpnia 2020 roku, natomiast termin zapłaty z tytułu noty obciążeniowej nr (...) z dnia 15 października 2020 roku upływał z dniem 29 października 2020 roku. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej stało się wymagalne z chwilą upływu terminów wskazanych w notach obciążeniowych, albowiem każda z not została wysłana na adres pozwanej. Pozwana nie odbierała korespondencji, lecz miała możliwość jej odbioru i zapoznania się z treścią not obciążeniowych. Zresztą musiała mieć świadomość treści przynajmniej jednej z nich, skoro w dniu 20 lipca 2020 roku wysłała do powoda pismo z prośbą o rozłożenie na raty należności wynikającej z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 28 maja 2020 roku.

Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny lub zdrowotny pozwanego spełnienie zasądzonego od niego świadczenia w sposób niezwłoczny lub jednorazowy byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (tak np. A. Jakubecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1–366, red. T. Wiśniewski, LEX 2021, uwagi do art. 320, teza 2, a także Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 25 stycznia 2013 roku, I ACa 1080/12, LEX nr 1313300). Jak wynika z powyższego, przepis ten ma charakter wyjątkowy, nie tylko procesowy, ale i materialnoprawny, ponieważ rozłożenie na raty w istotny sposób rzutuje na kwestię realizacji zasądzonego świadczenia oraz wpływa również na zakres należnych wierzycielowi odsetek. Dokonując więc oceny, czy w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w treści powołanego przepisu, nie można tracić z pola widzenia interesu strony wygrywającej proces. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że ochrona, jaką zapewnia pozwanemu art 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, a zatem także uzasadnionego interesu powoda. Przesłanką do rozłożenia świadczenia na raty jest pozytywna prognoza odnośnie spłaty, bowiem celem uregulowania z art. 320 k.p.c., jest zapewnienie dłużnikowi możliwości spłaty zadłużenia. W niniejszej sprawie brak było jakichkolwiek dowodów odnoszących się do aktualnej sytuacji majątkowej pozwanej oraz aktualnych możliwości zarobkowych, po których analizie Sąd mógłby rozpoznać złożony przez kuratora wniosek i ustalić istnienie faktycznej i realnej szansy na zaspokojenie wierzyciela w formie ratalnej. Ponadto należy wskazać, iż od chwili wytoczenia powództwa pozwana nie kontaktowała się z powodem celem ewentualnych negocjacji w przedmiocie zawarcia ugody, jak również nie zapłaciła nawet w części należności dochodzonych pozwem. Taka postawa pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie zgłoszonego przez niego wniosku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, tj. na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Jako, że powód wygrał proces w całości, przysługuje mu pełna refundacja poniesionych kosztów procesu. W przedmiotowej sprawie na koszty procesu strony powodowej złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1000 złotych (z czego 250 złotych uiszczono w elektronicznym postępowaniu upominawczym i tę opłatę zaliczono na poczet opłaty od nowo wniesionego pozwu), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych, zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora w wysokości 1 771,20 złotych oraz koszty doręczenia korespondencji przez komornika w wysokości 75,58 złotych. Łącznie Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej kwotę 6 463,78 złotych stanowiącą sumę wymienionych wyżej kosztów. Kwota stanowiąca koszty procesu została zasądzona wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, zgodnie z treścią brzmieniem art. 98 § 1¹ k.p.c., w myśl którego, od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

W punkcie III wyroku Sąd przyznał kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego – adwokatowi M. R. wynagrodzenie w wysokości 1.771,20 zł stanowiącą sumę wynagrodzenia powiększonego o podatek od towarów i usług. Wysokość wynagrodzenia kuratora Sąd ustalił stosownie do § 1 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 536). Wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej „kuratorem”, ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze. Ustanowiony w sprawie dla pozwanej nieznaney z miejsca pobytu kurator jest adwokatem. Sąd uznał za zasadne przyznanie kuratorowi wynagrodzenia w wysokości 40% stawki minimalnej ustalonej na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1964), tj. 3 600 złotych. 40 % tej kwoty wynosi 1440 złotych.

Mając na uwadze treść uchwały Sądu Najwyższego z 5 listopada 2021 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 68/20 (LEX nr 3251984) Sąd podwyższył wynagrodzenie kuratora o należną kwotę podatku od towarów i usług w wysokości 331,20 złotych. Łącznie dało to kwotę 1771,20 złotych i taka suma została przyznana kuratorowi z zaliczek uiszczonych przez powoda w dniach 17 sierpnia 2023 roku i 29 kwietnia 2024 roku.